

RINTAMÄKI TAXI-013

||

RINTAMÄKI
TAXI-013 II
© Rintämäki

Ulkoasu: R. Penttinen
Piirrokset: Rintämäki
Kustantaja: Mediapinta, 2010

ISBN 978-952-235-174-6

Johdanto

Tämä kirja Taxi-013/Rintämäki on järjestyksessään no 2, ja tämäkin julkaistaan ”yleisön pyynnöstä”.

Kun taxi-kolumnit alkoivat ilmestyä Iltalehden autosivuilta vuonna 2004 nimellä ”Taxi 013” ja kuskina ”Rintämäki”, niin sekä ammattikunnalta että taksia käyttäviltä asiakkailta alkoi tulla kyselyjä, olisiko mahdollista saada näitä juttuja kansien väliin.

Tämänkin kirjan sivuille on kerätty ”kyytejä”, jotka ”tositarina” tyyliin valottavat niitä mieleenpainuvimpia, niin hyvässä jos pahassakin. Samalla jokaisella lukijalla on mahdollisuus tämän kirjan myötä päästä mukaan niihin ”takapenkien salaisuuksiin”, joista on kuiskuteltu.

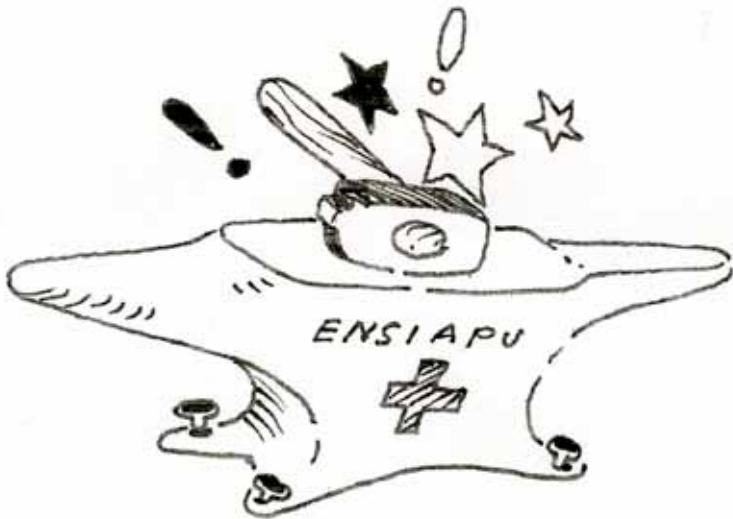
Kirjan tarkoitus ei ole loukata ketään taksiasiakasta, ja siksi yksityishenkilöiden nimet on muutettu, kuten myös määränpää, jotta henkilöiden identiteetti säilyisi.

Helsingissä ei ole taksia numero 013, eikä sen paremmin kuskia, nimeltä Rintämäki.

”Rintämäki” todellisuudessa tottelee aivan muuta nimeä ja ajaa taksia/takseja, jota ei voida yhdistää kyseisiin juttuihin. Syy yksinkertaisuudessaan: tosi-tarinaa syntyy, ja ihan luonnostaan.

”Nouse rattaille” ja nauti kyydistä!

Rintämäki

Pitkää päivää flunssassa...

Flunssan pirulainen on iskenyt yhteen jos toiseenkin. Oma kuntokaan ei ole niitä kehuttavimpia... tuumii Rintamäki. Pikku kuume ja kiusallinen yskä lähtee seuralaiseksi työrupeamaan, kotona makoileminenkaan kun ei innosta suuremmin.

Erottajalta kyytiin nousee pienellä viiveellä päivätyönsä tehnyt keski-ikäinen herrasmies, joka koordinaateiksi ilmoitti Lauttasaaren.

– On se niin työlästä kun joutuu painamaan pitkää päivää flunssassa, vaan minkäs teet kun puolet firmasta on sairaskirjoilla. No - töitten jälkeen oli pakko käydä kuumalla rommilla, ja siitäkös tuli pikku kimmoke että meni muutama samaan syssyyn! Ei siinä mitään, mutta kun vaimokin on kipeenä ja lupasin tulla ajoissa kotiin kaupan kautta. Niin että tässä sitä nyt sitten ollaan, joten jos mitenkään kävis että jarrutellaan

lähimmän avoinna olevan kaupan luona, niin käyn ostamassa maitoa ja leipää. Ne kun oli nimenomaan loppuneet köökistä.

Löytyihän se putiikki ja tovin odoteltuaan asiakaskin löytyi takaisin pirssille.

– Ja sitten Laruun!

Perillä maksuvaiheessa asiakkaalle selviää että maitoa tuli ostettua, leipä unohtui.

– Voihan nenä, nythän mulle taitaa käydä ohraisesti. Maitoa on kyllä muovikassissa mutta leipä unohtui!

– Eikös siinä kassissa näytä olevan muutakin kuin maitopurkki, kysäisee Rintamäki.

– Ei muuten oo! Tuli kyllä ostettua muutama tölkki olutta, ikään kuin lääkkeeksi, ...vaan ei kai se leipä nyt ole koko maailma? Kyllä kai vaimo ymmärtää, kun oon kipeekin?

– Toivotaan niin. Ei kai ihminen elä pelkästään leivästä... olen ollut lukevinani jostakin paksusta kirjasta... myötäilee Rintamäki.

Asiakkaan poistuttua mieleen tulee, että flunssan vielä jostenkin kestää, mutta dementia voi olla hieman hankalampi.

Mannerheimintien Essolla Rintamäki käy ostamassa kupin kuumaa ja siemaisee sen ”tuulen suojaan” parin aspiriinin kera. Jospas se helpottaisi oloa muutamaksi tunniksi?

– Anteeksi jos keskeytän, mutta olisiko teillä aikaa kyydittää minut Pukinmäkeen? kysäisee samaisesta ”huoltamosta” saapunut rouvashenkilö.

– Mikäs siinä, siemaisen vaan loput kahvista, niin lähdetään.

– Onkos kuljettaja kuullut uutisista siitä kauheasta pedofiili-tapauksesta? aloittaa keskustelun asiakas.

– Jotakin olin kuulevinani, mitäs siitä?

– Sitä vaan että nykyisin on niin kauheita uutisia päivittäin! Sanovat että se on jonkinlainen sairaus tuo pedofiiliakin.

Mitenkähän niitäkin tulisi hoitaa jotta ei tällaisia toistuisi?

– Flunssa lähtee lääkkeillä, kasvaimet leikkaamalla mutta jos minulta kysyisitte mitenkä hoitelisin näitä kyseisiä, niin paras lääke luultavasti olisi alasin ja pajavasara. Siinä luultavasti kieroutunut vietti tökkäisi kerralla kun sukukalleudet muistuttaisi paria kolikkoa.

– Herranjestas miten raaka suhtautuminen sairaisiin ihmisiin!

– Eikös tehohoidolla saataisi parempia tuloksia kuin iänkuisella ”kestosuosikilla”, terapialla, joka luultavasti ei ole pitkävaikutteinen?

Perillä selvisi että sairaanhoitajan osoitteeseen vienyt Rintamäki ei saanut omaan flunssaansa sen suurempaa sympatiaa, niukan kiitoksen kuitenkin kyydistä...

Väärä hälytys

Länsisatamassa alkoi olla autojen puutetta, se kävi ilmeiseksi datalta ja taksien virrasta sataman suuntaan. Rintamäki muiden matkassa kaasutteli kohteeseen, lastasi kyytiin neljä lootaa kaljaa, matkalaukun sekä eläkkeellä olevan naishenkilön.

– Martinlaaksoon, kiitos!

Matkalla ”Martsariin” rouvashenkilö kertoi elämänsä tarinan. Mies oli siirtynyt niille risteilyille joista ei ole paluuta. Leskenä ollessaan aika alkuun ei ollut tahtonut kulua muualla kuin kotona kukkia kastellessa. Vuoden ikkunaverhoja siirreltyään ja pihan puuhailuja seurailtuaan, oli naapurin emäntä ehdottanut Tallinnan risteilyä ja siitä oli alkanut ris-

teilyinnostus. Alkuun hyvät sapuskat ja juomat laivalla, puhumattakaan iltapäivätansseista, oli ollut riittävä houkutin Suomenlahden ylityksiin. Sitten oli ideanpoikanen syntynyt risteilyjen rahoituksesta. Pienimuotoinen kaljan ja muunkin toimittaminen kotomaan kamaran tutuille oli osoittautunut sopivaksi rahoitusmuodoksi ja sillä reissulla oltiin ties monennellako kerralla.

– Mulla olis tuossa myytävänä pari lootaa olutta jos kuljettajaa kiinnostais? Lisäksi Virun valkeaa löytyy, että mitenkäs olisi?

– Kiitos vaan kysymästä! Meikäläinen kun on sellaisessa ammatissa, että tuota liemipuolta tulee nautittua vain silloin kun on riittävästi vapaata ja ylipäätään mulle on riittänyt koitoisen marketin keskarit.

– Oon kyllä kuullut että jotkut taksikuskit on kovia poikia ottamaan. Eikös se pidäkään paikkaansa?

– Kai niitäkin löytyy, vaan ei ne kuskit kyllä töihin uskalla ennen kuin ovat vesiselviä. Meillä kun on toi nollatoleranssi, ja siitä ei parane lipsua! Setä komisarius kun puhalluttelee tuon tuosta ja siinä ei taksikuskit ole missään erityisasemassa, päinvastoin!

Leskirouva pääsi Martinlaaksoon, Rintämäki paluumatkalla koukkasi Messukeskuksen tolपालle.

–Är du ledigt? kysäisi toinen messuvieraista.

– Jajamen! siihen Rintämäki.

Pari herraskaisen oloista ruotsalaista kipusi kyytiin ja osoitteeksi ilmoitettiin Scandic Continental.

Aikansa keikkailtuaan keskustan tuntumassa Rintämäki päätyi parin naisasiakkaan toivomuksesta Scandic Continentaliin, ja kuinkas ollakaan, samaiset ruotsalaiset messuvieraat seisoskelivat oven ulkopuolella odotellen taksia. Neitosten pääsyä pihalle, toinen ruotsalaisista toisti jo alkuillan repliikin:

–Är du ledigt?

Matkalla herroille selvisi, että sama kuski oli jälleen asialla. Ainoa mikä tällä välin oli muuttunut, oli asiakkaiden alkoholipromille. Noin äkkisarvaamalla se voisi olla puolentoista/kahden promillen luokkaa – tuumi Rintamäki. Kun neljän jälkeen aamuyöstä ollaan matkalla ”tyttöpaikkaan”, ei asiasta ollut epäilystäkään.

Rintamäki yritti kertoa asiakkailleen että taitavat olla pikkuisen myöhään liikkeellä, niillä kulmilla saattaa valikoima olla aika heikoissa kantimissa, vaan se ei kaveruksia haitannut.

Pari ”daamia” kiirehtikin taksin luokse ”kulmalla”. Neuvottelutulos ilmeisesti oli sitä luokkaa että sopimukseen pääsi toinen herroista. Juuri kun neitojen oli tarkoitus astua kyytiin, toinen, joka oli jäänyt neuvottelujen ajaksi auton takapenkillä, ottikin ”pakit”.

– Jag är så full att det är omöjligt, att klara den ena eller den andra! toittotti kaverus toiselleen.

Vapaasti suomennettuna herra antoi ymmärtää että hänestä nyt ei ole ”niihin hommiin”.

Niinpä bisnekset jäi siltä osin tekemättä.

Oltiin jo puolessa matkassa takaisin hotellille, kun ”kyvyttömäksi” ilmoittautunut halusi sittenkin naisseuraa, ja niinpä sitä kurvailtiin takaisin samoille kulmille. Sopimus syntyi jälleen ja samojen daamien kanssa toinen herroista asteli autolle. Takapenkkiäinen tuli jälleen toisiin ajatuksiin ja antoi ymmärtää että ei hommasta tule mitään, tälläkään kertaa, sorry! Hieman tuohtuneena toverilleen selvempi selitti huuli pyöreänä oleville rakkauden kauppiaille, että jälleen väärä hälytys.

Matkalla hotelliin - taas kerran. Takapenkillä käytiin kiivasta keskustelua ruotsiksi, jota ei kannata kääntää tähän suomeksi.

”Mulla on hyvä näkömuisti”

Yö oli jo kellahtanut aamupuolelle, kun Rintamäki kiirehti tuttuun yökuppilaan Kasarmintorin reunalla. Yökyöpelissä oli vielä kahvipannun pohjalla kahviksi tunnistettavaa aines- ta. Taksihinnalla saatu liemi alkoi hissukseen siirtyä ”tuulen suojaan” samalla, kun Rintamäki seuraili ”kantapeikkojen” juttuja. Tutulla omalla paikallaan oli kävelykeppi ja parrakas maailman meriä seilannut. Juttua riitti, kuten aina. Rinta- mäkeä huvitti erityisesti se harras ote mikä kantapeikolla oli olutlasista. Se ei ollut muuttunut vuosien saatossa.

Siinä mahtoi livahtaa vartti, kun Rintamäki havahtui arkito- dellisuuteen, työmaa kutsui. Matkalla autolleen hän huomaa taksin vapaavalon sammuvan. Se tietää keikkaa kättelyssä. Data kertoo Korkeavuorenkadulla olevan asiakkaan joka tarvitsee kyytiä. Siispä sinne ja tukka putkella.

Kohtalaisessa hiprakassa oleva keski-ikäinen naishenkilö ker- too olevansa matkalla Tapanilaan, siellä on kunnan jatkot ja oma ukkokin on jo paikalla.

– Onkos osoitteesta tarkempaa tietoa?

– Olen mä siellä kerran käynyt hik! ja mulla on hyvä näkö- muisti, joten neuvon sitten lähemmin kun päästään Tapani- laan, hik!

Tapanilaan matka sujui hikitellessä ja toitollessa että ”älä sinä kuski ole huolissasi, kyllä minä osaan neuvoa kunhan Ta- panila alkaa lähestyä”. Ja lähestyihän se Tapanila. Vartti oli ajeltu ja oltiin Tapanilan ”valtaväylällä”.

– No niin, ja mihinkäs tästä sitten? kysyy Rintamäki.

– Olisikohan se tuosta seuraavasta oikealle... hik!, ja jos oikein muistan, niin hik! seuraavasta varmaankin vasemmal- le....?

Siinä sitä sitten mentiin vuoroin vasempaan, vuoroin oikeaan. Noin puolen tunnin kurvailujen ja arvailujen jälkeen Rintamäki ehdotti:

– Voitaisiko soittaa sinne biletys paikkaan, niin varmistetaan osoite ja rouvakin pääseei viimein karkeloihin mukaan?

– Voi kun minulla ei ole hik! puhelinta mukana ja en muista ulkoa puhelinnumeroita, sen paremmin oman ukkoni kuin muidenkaan, hik! Se kun on tuon kännykän myötä kaikki numerot vaan kännykän muistissa... hik! eikä missään muualla. Hyvä kun muistaa oman syntymä-aikansa, hik!

– Olisikohan sellainen idea mitään, että käännettäisiin pirssin keula takaisin Stadia kohti? Minullahan ei kyllä ole mitään sitä vastaan että kurvaillaan täällä vaikka lisääkin, mutta kun nuo Tapanilan kadutkin on jo kertaalleen koluttu lävitse eikä muistiin ole tullut ainuttakaan omakotitaloa, joka muistuttaisi teidän mainitsemaa jatkopaikkaa.

Idea meni läpi. Sen sijaan että oltaisiin palattu kohteeseen "A", rouva ei luopunut jatkobiletys-ideasta, eikä sen paremmin hikastakaan.

– Kalleen! Ja mä vien hikkani kavaljeeriksi, kun tuo oma ukkokin on Tapanilassa!

Mistähän noin hyvän hikan olikin hankkinut?... tuumi Rintamäki.

Tuoksujen kakofoniaa

On jo kolmas tunti meneillään iltavuoron merkeissä. Kuskatavaa on ollut kiitettävästi ja Rintamäki päättää hemmotel-

la itseään kupillisella kahvia viinerin kera. Lauttasaaren Esso osuu sopivasti reitille.

Siinä ”kulahtaa” vaivainen kymmenminuuttinen, kun kahvi viinereineen siirtyy ”sisätiloihin”. Siivoillessaan rinnuksia viinerin murusista ja vedellessään taukosavuja, hihasta nykäistään ja kysytään:

– Olisiko keikka tuonne Espoon puolelle Hyljelahteen mittään?

– Jo vain! Vetäisen tässä vielä parit henkoset niin lähdetään!

Siitä olikin aikaa kun kyyti oli sattunut niille seuduille. Muistissa oli kuoppainen hiekkatie jonka varressa muistaakseen oli myös Espoon suurin huvivenesatama. Vaan ei ollut hiekkatietä enää, uuden uutukainen asfalttitie oli näköjään saatu aikaiseksi.

– Koska tämä tie on näin hienoon kuntoon saatu? kysäisee Rintamäki.

– Jotkut tietäväiset ovat kertoneet, että Esko Ahon myötä tie pantiin kuntoon. Se kun Sitran pomona sai käyttöönsä tän seudun upeimman talon, niin eihän se sopinut että limosiinien pintaan tarttuu hiekkatien pöly ja saattaa se läikähtää konjakkilasissakin takapenkillä, jos tiessä on liikaa kuoppia!

– Niinpä tietenkin! Eskolla taitaa olla samat ”kotkotukset” kuin aikoinaan Paavolla, mitä liikenteeseen ja teihin tulee..

Paluukyyti tarjoutuu venesataman risteyksestä. Pari kalareissulla ollutta miestä viittoilee tienvarressa.

– Pitäisi päästä Matinkylään. Tuli oltua kalareissulla ja otettua ”lämmikettä”, joten auto oli pakko jättää parkkiin tuonne sataman alueelle.

Peräkonttiin lastattiin haavia, virveleitä ja muovikassi joka ilmeisesti sisälsi illan saaliin. Kalan haju leijui taksin sisätiloissa.

sa sekoittuen konjakin tuoksuun. Ilmeisesti kohtalaisen suosittu yhdistelmä?

Matinkylään tultiin tuossa tuokiossa, kalamiehet kiitteli kyydistä ja Rintämäki karautti kohden Hesaa ikkunat levällään. Mahtaakohan sisätilan hajut häipyä ennen keskustaa?... kävi mielessä.

Kellot näyttää jo varttia vaille kahtakymmentäkahta, Länsisatamaan tarvitaan autoja. Rintämäki ottaa suuntaa satamaan. Rekkoja näyttää olevan tavan mukaan parkkeerattu koko pitkän satamaan johtavan tien varteen. Ja kas – puolessa välissä satamaan viittoilee joku taksikyytiä.

– Mjinä olen rekakuski ja pitäisi saada joku halpa hoteli jyöksi, tietääkö kuljetaja missä mjinä löytää sellainen?

– Olisikohan Fenno tai Katajanokan Euro Hostel sopiva?

– Aja sinä minu sinne vaika Katajanjokka! Pitää päästä sjuihkuu ja njukkumaa!

Jos kalareissulta palanneet kaverukset tuoksahti kalalle ja konjakille, niin tämä maanteiden Kingi oli sellaisten hajujen kyllästäjä joka viittasi halpaan pontikkaan ja ”siihen itteensä”, jonka alkukirjain on p.

Yö tapansa mukaan taipuu aamuksi, kapakit sulkeutuu ja porukkaa seisoskelee jonoissa taksitolpilla. Rintämäen kyytiin nousee ”asematunkiolta” pyntätyn oloinen naishenkilö, viisikyt ja risat. Eiraan on matka, ja matka lyhykäisyydestään huolimatta on kidutusta joka metrillä, siitä piti huolen ilmeisesti kokovartalon pesuun käytetty voimakastuoksuinen hajuvesi.

Että – olipahan tälle vuorolle sattunutkin varsinainen hajujen ja tuoksujen kakofonia!

”...onhan ne saaneet ilmaista viinaa...”

Elonkorjuujuhlia vietetään yhdessä jos toisessakin yrityksessä näin syksyisin. Kvarttaali-talouden puristuksessa ei ole vain yrityksen johtajat optioineen. Selkänahka kipeänä puskee yrityksen työntekijät paremman tuloksen eteen, ja palkinnoksi ei heru optioita, vaan yleensä visioita tulevasta neljänneksestä.

Niin kuulosti olevan takapenkille kavunneen pikkudirikan kuvaus työn raadollisuudesta ja lisäksi:

– Oli lähdeittävä jo juhlien alkuvaiheessa. Kun käytiin läpi tulevia haasteita ilman palkankorotuksia, niin meinas toisinaan tulla turpiin. Eivät ymmärtäneet, että meikäläisen tehtävä yrityksessä on maksimoida tulosta! Selitä nyt sitten siinä porukalle miksi johtoryhmä kiskoo toisten saavutusten kustannuksilla poskettomia etuisuuksia ja järjettömiä optioita, kun samaan aikaan lisätään paineita ja vielä ehdotellaan palkan joustoa alaspäin! Ja lisäksi vetosivat uutiseen jossa kerrottiin suomalaisten yritysten tehneen jälleen huipputuloksen, sellaisen jota ei aikaisemmin ole nähty! Selitä nyt sitten siinä jos pystyt! Joten – antaa niiden juhlia keskenään, kyllä ne luultavasti maanantaina nöyrästi saapuvat sorvin ääreen... onhan ne saaneet ilmaista viinaa ainaskin, jos ei muuta!

Dirika päättyi Martinlaaksoon, duunarit ilmeisesti juhlapaikalta jatkoivat avoimen piikin ympärillä elojuhliaan. Luultavasti ilmaisen viinan lisäksi yritys tarjosi optiona kaikille juhlissa mukana olleille ilmaisen kankkusen...

Asema-aukion tolपालle kerääntyy kello 23 aikaan tavallista enemmän autoja, kaukojunia tulee ja sen myötä asiakkaita. Rintamäkikin on apajalla.

– Roihuvuoreen pitäisi päästä, toivoo keski-ikäinen herrasmies.

Kulosaaren sillan huitteilla takapenkkiäinen herkeää keskusteluun:

– Tämä se on ikuinen riesa, tämä sillan korjaus. Ei mitenkään mahdu takaraivoon se että tämän kokoista urakkaa ei saada valmiiksi. Ovat kai jo pari vuotta puuhanneet sen parissa?

– Samat sanat! Yhtenä päivänä ajetaan sitä kaistaa, toisena toista. Luulisi näinkin tärkeän väylän urakoinnissa vauhtia riittävän! Vaan – ei täällä yöaikaan näy ainuttakaan urakoitsijaa – sen paremmin kuin päivälläkään, siihen Rintämäki.

Roihuvuorelainen heittää tosi argumentin:

– Tuo kuuluisa oikorata, joka on hiemasen isompi urakka kymmenine siltoineen, ratoineen, sähköpylväineen ja asemarakennuksineen alkaa olla valmis ja tämä Tielaitoksen porukka tämän sillan kanssa vaan tuhertaa! Eikös tämän pitänyt olla valmis jo ajat sitten, mikäli muistan?

– Niinhän sen piti... vaan ei uskoisi tämän mikään urakka olevankaan, tuntiveloitus tai kuukausipalkka taitaa olla homman nimi, toteaa Rintämäki siihen ja jatkaa:

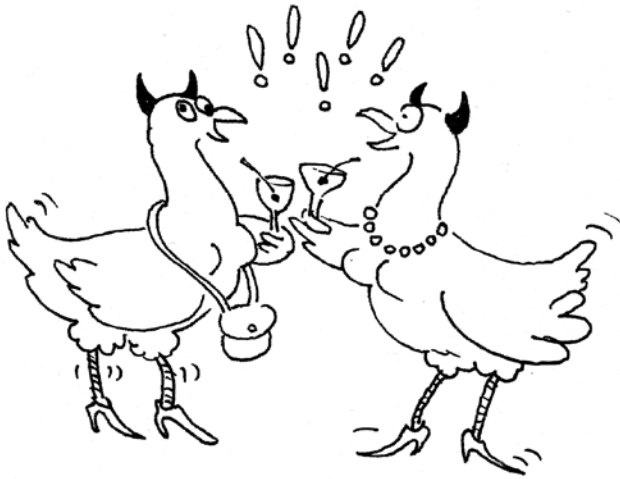
– Saas nähdä miten isot optiot tästä tulee Tielaitoksen johdolle! Kyllä kai nekin ovat jaolla vaikka ei tulosta synnykään?

Siihen kontraa roihuvuorelainen:

– Voit olla ihan varma siitä!

Yhteisten mielipiteiden seurauksena perillä tuli vitosen optio.

Pari kanaa Kahteen kanaan

Rintämäki valmistautuu illan koitoksiin kupillisella mokkaa ja annoksella TV-asemien uutistarjontaa.

BBC, Sky News, CNN ja suomalaiset uutiskanavat pääotsikoissaan kertoo lintuinfluenssan liitäneen Euroopan puolelle. Huolestuneen oloista asiantuntijaa löytyy joka kanavalle. Muuttolinnut pääsee pääosaan, mitä tulee taudinlevittäjiin. Onneksi siipien havina on pois pohjolasta, puoleksi vuodeksi.

Linja-autoaseman tolpalta Rintämäki saa asiakkakseen pari keski-ikäistä daamia.

– Ravintola Kahteen Kanaan!

Toinen daameista heittää huumorin puolelle:

– Joo kuski, pari kanaa Kahteen Kanaan, jos sopii?

Kun kerran heti laakista homma meni hirtehishuumorin puolelle, heittää Rintämäki sekaan:

– Jos arvon daamit kuitenkin näin arveluttavina aikoina harkitsisi tuota meny-puolta! Linturuoka kun saattaa tuoda mukanaan sellaisen viruksen, että siinä sulat rapisee. Suosit-